

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene featuring a man in a black leather jacket and a woman in a white shirt embracing on a motorcycle at night. The background shows a city skyline under a starry sky. The man is leaning over the woman, who is sitting on the motorcycle. The motorcycle is a Harley-Davidson style, with a large engine and a leather saddlebag.

Annie Westová
Cizinec
v náručí

 HARLEQUIN®

ANNIE WESTOVÁ

CIZINEC V NÁRUČÍ

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

dvě z knížek, které si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, pracují s podobnou myšlenkou. Hlavní hrdina se z nějakého (nesmyslného) důvodu za něco chce hlavní hrdince pomstít. A pomstu plánuje deset let. Dokážete si to představit?

DESET LET!!!

Napadlo mě podívat se, co jsem Vám psal v tomhle dopise před deseti roky. Dopis vyšel v knihách pojmenovaných například Růže z Marwanu, Svedena na Capri, Osudná jachta, Únos z Maroka či V římském muzeu. Vzpomenete si ještě, o čem tak ty knihy mohly být? Musím se přiznat, že i já mám problém si to vybavit.

Děti hlavních hrdinů těch příběhů jsou na druhém stupni základní školy a některé už možná pomalu nastupují na střední... A celou tu dobu hrdinové jiných příběhů plánují pomstu!

Pomsta mně vždycky přišla jako taková podivná věc. A deset let plánovaná pomsta... vždyť to je šílenství! Oč se ti lidé připravili?!

Naštěstí, a to Vám prozradit můžu, nakonec všechno dobře dopadne a láska zvítězí.

Těch deset let jim ale nikdo nevrátí!

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

CIZINEC V NÁRUČÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Her Forgotten Lover's Heir

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2018 by Annie West

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5332-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5333-8 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5334-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Otevřela oči a dezorientovaně zvedla hlavu. Několikrát pomalu zamrkala a rozhlédla se po tlumeně osvětleném pokoji. Židle pro návštěvy, noční stolek a malé okno. Teď už věděla, kde se nachází. V Římě. V nemocnici, kam ji odvezli, když ji srazilo auto.

A přesto místo klidu cítila, jak se jí zrychluje tep. Pocit dezorientace nemizel. Jak to, že má všechno kromě tohoto pokoje jako v mlze? Jméno. Národnost. Proč je v Římě?

Vůbec nic si nevybavovala.

Bezmyšlenkovitě se natáhla k nočnímu stolku a přešla prsty po malém hřebenu a vanilkovém balzámu na rty, jediných dvou věcech, které byly skutečně její. Oblečení skončilo roztrhané a zakrvácené, takže už se nedalo nosit, a jestli někdy měla kabelku nebo alespoň peněženku, do nemocnice s ní nedorazily.

Pevně stiskla víčka a přinutila se zpomalit dýchání. Potlačila strach ze své nevědomosti.

Koneckonců něco přece jen ví.

Není Italka. Mluví anglicky, italsky se domluví jen na úrovni běžné turistky. Může jí být mezi dvaceti a třiceti lety. Má bledou tvář s obyčejnými rysy, šedomodré oči a poté, co si z nich vymyla všechnu krev, zplihlé zlatohnědé vlasy.

A je těhotná.

Roztřeseně se znovu nadechla a bojovala s úzkostí,

kterou jí to všechno přinášelo. Že je těhotná, nezná své jméno a je naprosto sama.

Amnézie určitě odezní. Doktoři se nevzdávali naděje.

Tedy alespoň *většina* z nich. Byla rozhodnutá držet se toho zuby nehty. Druhá možnost představovala až příliš děsivou vyhlídku, než aby na ni vůbec myslela. Přes den jí bylo lépe, když kolem bez přestání pobíhal nemocniční personál. Dokonce i neustálé testy byly vítaným rozptýlením od povalování se v posteli. Byla tak strašně sama a...

Cosí upoutalo její pozornost. Začala ji brnět kůže a vlasy na krku se jí zježily, jako by ji někdo pozoroval.

Pomalu, protože z jakéhokoliv rychlejšího pohybu jí bolela hlava, se otočila ke dveřím.

Zamrkala a pak ještě jednou. Copak nestačilo, že si na nic nevzpomíná? Musela k tomu všemu ještě přidávat halucinace?

Ve stínu dveří postával muž, který sem rozhodně na první pohled nepatřil. Vysoký, s rozložitými rameny, ale štíhlý, takže v tmavém obleku vypadal jako ztělesnění elegance a dokonalosti nebo jako profesionální model. Ostře řezaná čelist, náznak strniště na tvářích a vystouplé lícní kosti doslova křičely, že před ní stojí neuvěřitelně atraktivní exemplář opačného pohlaví.

Ucítila zachvění v žaludku. Zcela zjevně překvapení. A přitažlivost. Jako rozptýlení od sebelítosti fungoval báječně – představoval zosobnění „vysokého, ponurého a krásného“ klišé.

Až na to, že jakmile udělal krok do místnosti, zjistila, že se v jeho případě nejedná jenom o hezkou tvář.

Měl v sobě jakousi tvrdost, která ji přitahovala. Z módního strniště udělal sexy záležitost, místo aby vypadal zanedbaně. Nos měl spíše větší, než bylo

obvyklé, a z očí mu číselna mazanost a rafinovaná inteligence. Díky své výšce dominoval místnosti, a když se zastavil těsně u její postele, všechno se ještě umocnilo.

Zaklonila hlavu a srdce jí uhánělo jako splašené.

„Kdo jste?“ Zdálo se životně důležité, aby působila klidně, i když uvnitř málem vyskočila z kůže.

Možná to byl primář nebo ředitel nemocnice. To by vysvětlilo nedostatek přívětivého lékařského přístupu. Žádný úsměv, žádné otřepané fráze, že čas je nejlepší lékař. Žádný stetoskop. Nedokázala si představit, že by si na ten svůj skvěle padnoucí oblek pověsil něco tak obyčejného.

Provrtal ji pohledem a ona si uvědomila, proč jí jeho oči připadají tak neobvyklé. Jejich zlatohnědá barva doslova žila vlastním životem a v kombinaci s olivovou pletí a tmavými vlasy byla velmi neobvyklá.

Jeho mlčení jí znervózňovalo. „Ptala jsem se –“

„Nepamatuješ si mě?“ Hlas měl jako medovou whisky, sametový a ocelově tvrdý. Přiměl by ji viset na každém jeho slově, i kdyby jen předčítal telefonní seznam. Ale když už se ptá...

Namáhavě se vzepřela se do sedu, přičemž sebou trhla, jak ji rozbolela hlava.

„Jsi v pořádku? Měl bych někoho zavolat?“

Takže to není doktor.

„Měla bych si vás pamatovat? Setkali jsme se?“

Ve zlatých očích mu zaplálo. Nedokázala to identifikovat.

„Znáte mě?“ Naklonila se blíž a mlčky ho prosila o odpověď.

Protože někdo někde držel klíč k tomu, kdo je.

„Já –“

Dveře se rozletěly a dovnitř vstoupil jeden z lékařů. Tloušťák s laskavým pohledem, který ji pokaždé uklidnil, když strach z trvalé ztráty paměti hrozil

přerůst v noční můru. Okamžitě spustil italsky a začal muže u její postele vyslýchat. Cizinec mu odpovídal a lícní kosti mu během hovoru ještě víc vystoupily, jako by se něčeho obával. Mluvili jeden přes druhého, i když většinu z rozhovoru obstaral lékař, on jen stroze odpovídal.

Chovali se, jako by tam vůbec nebyla!

„Může mi jeden z vás, *prosím*, vysvětlit, kdo je tento muž a co tu dělá?“

Doktor k ní okamžitě obrátil pozornost. Teprve teď si uvědomila, že cizinec z ní celou dobu nespustil oči.

Zachvěla se a přitáhla si lehkou deku víc pod bradu.

Něco v intenzitě jeho pohledu ji přimělo se cítit, jako by byla nahá. Ne obyčejně nahá pod tenkou nemocniční košilí, ale jako by ji obnažil až na dřev, kterou skrývala před okolním světem.

Což bylo naprosto šílené, vzhledem k tomu, že neměla ani ponětí, kdo je! A pokud v ní dokázal číst... Taky dobře, možná jí celou tuhle situaci dokáže objasnit!

„Omlouvám se,“ ozval se lékař. „Měli jsme mluvit anglicky.“ Nadšeně se usmál. „Ale máme pro vás skvělé zprávy.“

Přesunula pohled zpátky k muži, stojícímu mlčky vedle ní. „Znáte mě?“ Navzdory snaze se jí třásl hlas.

Krátce přikývl. „Ano. Jmenuješ se Molly. A pocházíš z Austrálie.“

Molly. Z Austrálie.

Zhroutila se na postel a nevšimla si, že se doktor sklonil, aby jí natřepal polštáře. Opatrně se zase narovнала.

Austrálie. To by vysvětlovalo, proč mluví anglicky a ne italsky. Molly? Svraštila čelo. Nepřipadala si jako Molly.

Nebo ano?

Teď už se naplno zamračila, jak se marně pokoušela cítit ke svému jménu něco důvěrného.

Ztěžka polkla, k smrti vyděšená, že jí dokonce i vlastní jméno připadá cizí. Předpokládala, že jakmile se o sobě dozví nějaké informace, paměť se jí vrátí. Ale její jméno s sebou žádné kouzlo nepřineslo. Stále ji obklopovala jenom děsivá mlha.

„Pravděpodobně ti zní napoprvé cize, ale zvykneš si na něj.“

Zírala na vysokého cizince a uvědomila si, že se jí pokouší utěšit. Jak mohl vědět o její panice, když nepoznávala ani vlastní jméno?

„Jste také lékař?“

Zavrtěl hlavou. Zaslechla, jak si doktor mumlá něco pod nos.

„A přesto mě znáte?“

Zamlkle přikývl. Proč nevypadá šťastně nebo přinejmenším, jako by se mu ulevilo, že jí pomohl zjistit, kdo je?

„A?“ Zařala zuby. Copak ho bude muset prosit o každý střípek informací?

„Přijela jsi do Itálie jako au pair společně s italsko-australským párem.“

„Jako au pair?“ Pohrávala si s tou myšlenkou na jazyku. Ale opět necítila nic důvěrně známého.

„Chůva. Paní na hlídání.“

Netrpělivě přikývla. Věděla, kdo je au pair. Ale jak je to možné, když neznala ani své vlastní jméno? Molly. Opravdu se tak jmenuje?

„Jste si jistý, že mě znáte? Nepletete si mě s někým jiným?“

To se mu právě objevil v očích soucit? Rychle ho skryl.

„Jsem si stoprocentně jistý. Jsi učitelka, ale vzdala ses toho ve prospěch možnosti navštívit Itálii.“

„Učitelka...“

„Miluješ děti.“ Così v jeho hlase, tvrdého a ostrého,

přitáhlo její pozornost. Představovala si to, nebo se jeho zlaté oči ještě víc rozzářily?

Poprvé přijala jeho slova, aniž by se zeptala na něco dalšího. Ano, *milovala* děti. Dokázala si představit samu sebe jako učitelku. Ne, že by si vybavila jakéhokoliv žáka, ale poprvé během jejich podivné konverzace v ní jeho slova cosi zažehla.

Ohromilo ji, když za takových neobvyklých podmínek zjistila, že je těhotná, a děsila ji myšlenka, že porodí dítě do světa, ve kterém neví, kdo je nebo kdo byl jeho otec. Ale ani přes svůj strach nedokázala potlačit úžas nad novým životem, který v ní klíčil. Možná jednou, až se jí vrátí paměť, se z toho bude skutečně radovat.

Poposedla si a nesměle se usmála.

Okamžitě na to zareagoval. Nozdry se mu rozšířily, jako by potřeboval extra dávku kyslíku, a ty oči...

Neměla čas si s nimi dělat starosti, ať už byly sebekrásnější. Tohle bylo o ní. Molly... Molly kdo?

„Jaké mám příjmení?“ Jakmile ho bude znát, může si vyhledat něco o své minulosti, zkontaktovat rodinu a přátele a začít splétat dohromady rozutíkaná vlákna svého života. Sevřela v prstech tenkou deku. *Pokud* se jí vrátí paměť. *Pokud* jí život neodsoudil k věčnému zapomnění.

Vysoký muž střelil pohledem k lékaři, který přikývl.

„Agostiová. Molly Agostiová.“

Zamračila se. „Agostiová?“ Znovu čekala, jestli její podvědomí zareaguje na cizí příjmení. Nic. Ani náznak poznání. „Jste si jistý? Zní to italsky, ale já jsem Australanka.“ Ani pleť neměla jako někdo, jehož rodina pochází původem z Itálie.

„Jsem si absolutně jistý.“

Bude muset jeho slovům věřit, protože nemá jiný důkaz. „A vy jste...?“

On strnul? Ne, ani v nejmenším nevypadal jinak.

Ale přesto se něco změnilo. Jako by vzduch mezi nimi začal praskat.

Párkrát zamrkala. Praskat? Copak byla člověk, který se zabýval aurami a neviditelnými silami? Nebo byla jen mimořádně naladěná na tohohle muže?

„Jmenuji se Pietro Agosti.“

Zírala na jeho neuvěřitelně silné ruce, svírající postranici nemocniční postele, a to neuvěřitelně vysoké, štíhlé tělo.

„Agosti. Ale to je úplně stejné jméno.“

Naklonil hlavu ke straně. „To je.“ Pak zvedl koutek úst v náznaku úsměvu, ze kterého se jí málem zastavil dech, i když mu rozhodně nedosáhl až k očím. Ty zlatohnědé hlubiny zůstávaly obezřetné a vnímavé.

V hlavě se jí rozezněly poplašné zvony.

„To proto, že jsem tvůj manžel.“

DRUHÁ KAPITOLA

Jak zírala na toho impozantního muže před sebou, tep jí vyletěl až do nebeských výšin. Část myslí jí do slova zdřevěněla, zatímco ta druhá se točila v kružicích a hledala v jeho slovech smysl.

Její *manžel*? Tenhle zneklidňující muž? To není možné.

I kdyby na okamžik zapomněla na jeho chladné vystupování a dokonalé rysy, všechno ostatní do slova křičelo do světa, že je bohatý a mocný. Oblek musel mít šitý na míru, protože mu padl jako ulitý. Košile zářila sněhovou bělostí, žádná obyčejná zašedlá barva z obchodu, a jeho lesklá kravata rozhodně pocházela z dílny nějakého návrháře. Manžety držely pohromadě decentní, ale přesto složitě tepané knoflíčky.

A ty jeho ruce... Když přesunula pozornost k nim, poskočilo jí srdce. Velké a silné, ale dobře udržované. Smyslné a přesně takové, jaké by každá žena chtěla cítit na svém těle.

Měla slabost pro sexy ruce?

Ze všech věcí, které o sobě potřebovala zjistit, stála tahle na úplném konci seznamu. Jenže jak zírala na ruce Pietra Agostiho, náhle jí to připadalo jako ta nejdůležitější věc.

Tváře jí zrudly a raději z těch rukou nespouštěla pohled, než aby se mu musela podívat do očí. Bála se, že by to okamžitě poznal. Zdálo se... špatné, cítit tak

silnou reakci v podbřišku jen z pouhého pohledu na tohoto muže. Navzdory jeho slovům byl pro ni úplně cizí.

Raději se vrátila zpátky k rukám. Na jednom z prstů měl navlečený starobyle a draze vypadající pečetní prsten. Je bohatý. Velmi bohatý. A podle jeho hluboce zakořeněného nutkání velet a toho prstenu se do takového života pravděpodobně narodil.

Jenže *ona* ne. Netušila, jak to ví, ale v tuhle chvíli o tom nepochybovala.

Když si včera prohlížela v koupelnovém zrcadle svoji tvář, připadala jí obyčejná, ne krásná ani fascinující. A dlouhé vlasy barvy někde mezi karamellem a špinavou blond byly tak běžné, že rozhodně nevyčnívaly z řady. Ruce neměla ani zjizvené ani mozolnaté, ale taky určitě nechodila pravidelně na manikúru. A zdobily ji pouze jemné zlaté náušnice.

Ona a Pietro Agosti se k sobě nehodili. Jak by mohli být manželé? Pokud to byla pravda, pak to musí být *jeho* dítě, které nosí pod srdcem. Ta myšlenka v ní vyvolala vlnu emocí.

„*Signora Agosti.*“

Když zaslechla doktorův hlas, s trhnutím zvedla hlavu. Otevřela pusou, aby proti tomu oslovení zaprotestovala.

Tak se přece nejmenuje, nebo ano? A co se toho sňatku týče...

Koutkem oka střelila k muži, stojícímu vedle postele. Cosi v jeho strnulosti ji znervózňovalo. Jakoby na něco čekal.

Až ho pozná?

Nebo až mu řekne, že nemůže být jeho manželka?

Zamračila se a napětí v hlavě se rychle měnilo v bolest, ruku v ruce s tím, jak se jí zvyšoval tep.

Když sebou trhla, doktor rychle přiskočil a něco si pro sebe mumlal, zatímco ji kontroloval a nutil ji si lehnout.

Celou dobu si však byla vědoma, že se vedle ní tiše vznáší vysoký, ponurý a znepokojivě krásný Pietro Agosti. Kdyby ji lékaři neujišťovali, že je fyzicky naprosto zdravá, nejspíš by ve svém zmateném stavu věřila, že si pro ni přišel anděl smrti.

Přistihla ho, jak na ni zírá. Neodvrátil se a ona se ponořila do jeho překvapivě hřejivého pohledu.

Znovu v ní vzplály ty podivné emoce, ale tentokrát se jí nerozhořely tváře, cítila je kdesi hluboko v sobě. Tam, kde spočíval ten malinký zárodek dítěte, které nosila.

Byl jeho otcem?

Měla pocit, že ji to snad roztrhne. Bylo to vzrušení nebo strach? Spokojila se s nevěřícíností.

„Jste si jistý, že jsem vdaná za tohoto muže?“ Nezdálo se to pravděpodobné. Jistě trávil svůj čas ve vybrané společnosti a ne s nějakou au pair.

Doktor vytřeštil oči a střelil k němu omluvným pohledem.

Copak byl Pietro Agosti tak důležitý, že se mu nikdo neodvážil odporovat?

Přejel jí mráz po zádech. Z nějakého důvodu najednou ztratila naději, že si vzpomene, a zachvěla se pomyšlením, že mu bude vydána na milost.

Na milost? Takhle by manželka jistě neměla o svém muži přemýšlet, nebo ano?

„*Signora Agosti.*“ Doktorův uklidňující tón znovu přerušil její myšlenky. „Není o tom pochyb. Váš manžel vás dopodrobna popsal, ještě než sem vůbec dorazil, a nevynechal ani jizvu po operaci slepého střeva.“

Což ale znamená pouze to, že byl intimně obeznámen s jejím tělem. Znovu ji začala brnět kůže. Jednalo se o pozůstatky její paměti? Připomínku toho, že spolu opravdu něco měli? Nebo je to očekávání, že ji někdy v budoucnu opět pohládí těma velkýma, silnýma rukama?

Ještě jednou se po očku podívala na zasmušilého muže vedle sebe. A jako na zavolanou se jeho rty stočily do úsměvu, který by ji možná uklidnil, kdyby nebylo toho vypočítavého stínu v jeho očích.

Měla pocit, jako by polykala písek. Sklopila pohled a pokoušela se zahnat bolest hlavy. Bylo toho na ni příliš.

„Rád bych vás ujistil, že váš manžel je nejváženější a nejrespektovanější –“

„Myslím, že to pro tuto chvíli stačí,“ přerušil lékaře hlubokým a sexy hlasem. „Molly už je dnes večer očividně příliš unavená. Všechno je pro ni obrovský šok. Možná bychom ji měli nechat odpočívat.“

On se chystá odejít?

Prudce zvedla oči, jak ji najednou zachvátil strach.

Co když odejde a už se nikdy nevrátí? Co když ji nechá zase samotnou? Co když se zítra ukáže, že to byl sen? Že neexistuje nikdo, kdo by věděl, kdo skutečně je?

Rozum jí říkal, že se to nestane. Identifikoval ji a nemocniční personál bude vědět, jak se s ním spojit.

Jenže ona přesto pocítila strach, který ji už celé dny sužoval a hrozil, že ji stáhne až na dno. Nedokázala čelit myšlence, že tu zase bude sama.

„Ne! Prosím, nechodte!“

Tentokrát mu v těch prapodivných očích skutečně problesklo cosi jako soucit.

„Možná byste nám, doktore, mohl dát chvilku o samotě? Zajdu za vámi, až si s Molly promluví.“

„Zajisté. Výborný nápad.“ Lékaři očividně vůbec nevadilo, že byl propuštěn. Což jí naznačilo, že byl nejspíš rád, že ji mohl předat do rukou někoho jiného, nebo byl Pietro Agosti skutečně významnou osobou se značným vlivem. Pokývl Molly na rozloučenou, ujistil ji, že všechno bude v pořádku.

Když se najednou ocitla sama s mužem, který tvrdil, že je její manžel, úleva se rozplynula. Jenže on